

til hvilke Kultusministeren og den høitærede Justitsminister have henvist. Navnlige i Skrivelsen fra 1827, som han omtalte, er det ganske tydeligt, at den paagjældende Præst, der spørger Rancelliet, er ganske villig til at døbe de paagjældende Børn. Hans Spørgsmaal gaar udelukkende ud paa det: Er jeg forpligtet til at tage visse Garantier, visse Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til Børnens senere Opdragelse? Og dertil faar han det Svar: Nei, Du har ikke en saadan Forpligtelse, du kan trostigt døbe Børnene uden saadan Garanti. Deri ligger ikke nogen Forudsætning om, at Præsterne skulde være forpligtede til at gjøre det. Noget anderledes lyder Rancelliskrivelsen fra 1829. Der er Spørgsmaalet lidt anderledes, og Svaret falder derfor lidt anderledes ud. Der siges det, at Daaben ikke bør negtes en Jødindes udenfor Ægtefædet fødte Barn, men der siges kun, at vedkommende Præst havde fundet visse Betæneligheder ved at gjøre det. Hvilke disse Betæneligheder ere, kan man aldeles ikke se af den Skrivelse. Det kan godt være saadanne, som slet ikke staa i Forbindelse med det Spørgsmaal, der her foreligger, om han i det Hele er forpligtet til at døbe det eller ei. Efter de Ting, der foreligger i alt Fald for Offenligheden, er det mig ikke bekjendt, at der i noget Tilfælde er faldet nogen klar Afgjørelse i den Sag, at Præsterne virkelig skulde være forpligtede til at døbe Børn under saadanne Forhold. Og i Sagens Natur synes jeg nu aldeles ikke, det ligger. Seg skal ikke komme ind paa og er ikke kompetent til at udtale mig om Barnedaaben i det Hele taget. Men jeg tror, at den ærede Forespørger, naar han saa stærkt lagde Vægt paa, hvad der var Barnets juridiske Ret, er gaaet noget for vidt. Nei, der kan i disse Forhold fornuftigvis kun være Tale om Forældrenes Ret, og det turde i det Hele være klart, at Barnedaaben som sin Forudsætning i det Hele taget har kristelige Forældre. Naturligvis kunne Forholdene stille sig saaledes, at det paa en Maade er hele det kristne Samfund, der maa siges at adoptere et saadant Barn ved at sørge for dets kristelige Opdragelse; men det Normale er, at Barnedaaben forudsætter kristne Forældre. Naar man henviser til Missionen, tror jeg forresten ogsaa, at det er det Normale, at Missionærerne kun døbe Børne eller Børn i Forbindelse med deres Forældre; men det kan gjerne være, at der ogsaa finder Afvigelse Sted derfra. Navnlige tror jeg, at den katholske Kirke er tilbøielig til at afvige derfra og døbe Børnene uden det Hensyn; men jeg holder mig overbevist om,

at den da ogsaa tager den deraf følgende Konsekvens, nemlig virkelig at tage Barnet til sig og sørge for, at det faar en kristelig Opdragelse. Naar man træffer saadanne Foranstaltninger, bortfalde selvfølgelig Betænelighederne ved uden videre at tilstede Børnene Daaben. Det er ganske rigtigt, hvis jeg skal komme ind paa det kirkeretlige Spørgsmaal, som Juristerne ogsaa kunne danne sig nogen Mening om, at Daaben er en Optagelse i Samfundet og derfor bør ydes Alle. Men naar det uden videre siges, at det, at Børnene skulde have en kristelig Opdragelse, nødvendiggjør, at de skulde begynde med at have Daaben, tror jeg ikke, det er rigtigt. Man kan lige saa godt omvendt sige, og det er vistnok oprindelig det Normale, at den kristelige Daab følger efter den kristelige Opdragelse. Der er nemlig et Begreb, som hedder Katekumener, et Begreb, som den ærede Forespørger ikke synes at kjende. Man begynder med at være Katekumen, og derigennem opdrages man til at tilhøre det nye Samfund. Jeg tror som sagt ikke, at det juridisk og retslig kan konstateres, at der paahviler Præsterne en saadan virkelig Forpligtelse. Det kunde have været et Spørgsmaal, om disse Forhold ere blevne forandrede ved Grundloven, ved Trostfædernes Indførelse her i Landet; men det synes mig ikke, at det i sig selv kan siges. Fordi Forældrene ere berettigede til frit at udtræde af Folketirken, kan man paa ingen Maade deraf slutte, at de omvendt skulde kunne tvinge Folketirken til at modtage deres Børn. Det er ikke en Konsekvens for Folketirken. Forjaaviddt Forespørgeren har henvist til Loven af 13de April 1851, glæder det mig at se, at Justitsministeren ikke har støttet sig dertil. Jeg tror heller slet ikke, at denne Lov indeholder de Forudsætninger, som han antydede. Jeg skulde derfor mene, at det ikke er ganske ubegrundet, naar Præsterne her have stillet sig tvivlende lige overfor en Forpligtelse til at døbe de Børn, der fremstilles for dem. Thi man maa vel huske paa, at Forholdene her ingenlunde ere saaledes som lige overfor Sødernes Børn. Naar Søderne komme med deres Børn, som de ønske optagne i Folketirken, da er det i Reglen ud af klart bevidste religiøse Grundfæstninger; de vide i dette Tilfælde, hvad de gjøre, naar de begjære det. Men det kan slet ikke siges om de Forældre, der her komme. For det Første have de jo brudt med Folketirken, hele Spørgsmaalet er jo kommet frem ved et Brud med Folketirken. Det maa allerede gjøre det langt betænkeligere at modtage dem. Dernæst er det jo vist,